

Ik werd vriendelijk, doch inmiddels redelijk dringend, verzocht wederom een voorwoord te schrijven voor dit boek.

Hieruit blijkt dat als je een vinger geeft sommige mensen(schrijvers) de neiging hebben de gehele hand te nemen. Ik kan mij niet aan de indruk onttrekken dat de hoeveelheid hersenspinsels in het algemeen bij broer Jos een stijgende lijn vertoont.

Alleen Facebook is al volledig in de macht van Jos. Men kan geen dag FB openen zonder nieuwe proza van hem. Inmiddels is hij medisch en mentaal in redelijk goede conditie, dus ik hou mijn hart vast voor de productie van de komende jaren.

Inspiratie genoeg in ieder geval. Wat te denken van OF op Bali, OF gaat trouwen, OF wordt opa, OF bezoekt diverse concerten en cabaretvoorstellingen(misschien een bundel?)OF en zijn relatie met Dropje, om nog maar te zwijgen van zijn relatie met Ivonne (misschien een trilogie?)

Dat wordt dus bikkelen voor deze voorwoordschrijver, de komende jaren. Overigens toch een dankbare taak, want in alle eerlijkheid, er verschijnen vele publicaties die minder de moeite waard zijn van het lezen dan het werk van Jos, en die hebben ook allemaal een voorwoord.

Kortom, ik blijf bij mijn mening dat ik ook dit boek ten zeerste aanbevel bij iedereen die van humor en autobiografische verhalen houdt en geen moeite heeft met fictie en waarheid die af en toe prachtig door elkaar lopen.

Om met de woorden van zijn alter ego te eindigen, Kop Hieps en tot de volgende uitgave.

Ger J.Hekking

O.F.O

Men zegt wel eens, al het goede komt in drieën. Volgens mij, mezelf en ik een waarheid als een koe.
Ziedaar, de verklaring voor mijn drang om weer eens een verzameling verhalen, verhaaltjes, gedichtjes, liedjes en weet ik al wat niet meer, op papier te zetten.

Het is toch zonde om alles zomaar weg te gooien als je er anderen misschien een plezier mee doet.
Met gepaste trots daarom hierbij het boek der boeken.
Oom Ferdinands Omnibus, kortweg O.F.O.
Ik wens u lieden wederom een paar leuke uurtjes met het doorworstelen van deze dikke pil.
Ik zeg pil omdat voor mij het schrijven van al die onzin een therapeutische werking had en heeft.
Nu slik ik er nog veel meer hoor, maar deze pil smaakt zoet.

Moge het lezen hiervan ook voor u, lezers, als een zoete pil werken. Want lachen is per slot van rekening ook therapeutisch, nietwaar?

Kop hieps allen.
(tot in den doet)

Den Haag,
2014.

ps. Dit boek draag ik op aan mijn allerliefste Ivonne met een I, zonder wie ik het allang opgegeven had.
Dank je wel schattie.
Jos

ACHT

Lang gezwogen, nooit gedacht,
een vroege kerst, niet verwacht.

Cadeau gekregen, lieflijke vracht,
door haar aanpak oh zo zacht

Heeft mij volledig in haar macht,
wijl ik het nog verklaren tracht.

Betoverend een brokje pracht,
zomaar in mijn huis gebracht.

Waar je mee huilt en veel meer lacht,

Intense liefde dag en nacht.

Mijn allerliefste,

mooiste,

geweldigste,

vrouwelijkste,

onontbeerlijkste,

passendste,

heilzaamste,

En oh zo magische stille kracht.

Een voorwoord, nawoord of tussenwoord? Meestal vol lovende woorden over de schrijver, zijn of haar talenten, noem maar op. Dat wil ik natuurlijk best doen, maar dan wel in een eigen stijl. Daarom maak ik het graag persoonlijk. En hoop ik met dit verhaal iets te vertellen over de schrijver van dit boek zoals ik hem heb leren kennen.

Het was tweede kerstdag, 26 december 2013. De eerste ontmoeting met de nieuwe liefde van mijn moeder (dé Ivonne). Zelf nog niet zo heel lang getrouwd en bezig een eigen leventje op te bouwen met manlief. Babbelend aan tafel over koetjes en kalfjes. En zoals altijd een feestelijk maal wat we van mams gewend zijn.

Het gezelschap bleek niet tegen te vallen en het was schater lachen om de beruchte kippenvellen.

Maar dan ineens uit het niets, zit haar vlam op één knie om mamslief ten huwelijk te vragen.

Tja, daar zit je dan met je... vol tanden.

Was dat een grapje? Want dan snap ik de clou niet helemaal.

Nee toch niet. Uuuuh oké...

Nou ja die eerste indruk was dus niet om over naar huis te schrijven, zoals ze dat wel eens zeggen.

De rest van de avond liep dan ook een klein beetje in de kippensoep.

Toch bleek dat mams wel erg serieus was met deze vlam. En dan wil je toch je best doen voor haar.

Dat volgende moment kwam ook. Samen op pad voor één van onze beruchte MD-dagen (een moeder-dochter dingetje). Heel voorzichtig en lief vroeg ze me of ik mee wou gaan voor een kopje koffie bij Jos.

En zo gezegd zo gedaan. De volgende ontmoeting volgde bij hem thuis. Daar in het gezelschap van de iets wat sluwe, ondeugende kat Dropje. Was ik daar even niet tegen opgewassen? In het harnas van dochterlief ontstond een eerste scheurtje. De charme van deze zwartharige dikkerd overwon.

Er volgde nog een ontmoeting vlak voor onze reis naar Indonesië. Verrek, dat was gezellig: “uhum mam, die Jos is best aardig” was de reactie die volgde.

Toen samen met manlief een maand naar Indonesië. En zoals we eerder ook deden, waren onze belevenissen bijna dagelijks te volgen in ons online reisdagboek. Maar deze keer ontdekte we al snel dat we een nieuwe lezer hadden die ook dagelijks reageerde op onze avonturen. U raadt het al: het was ‘de vlam’ van mams. Een maand lang konden we na vrijwel elk verslag rekenen op een leuke reactie van Jos.

Vol verwondering was ik overweldigd door de oprechte interesse en de moeite die hij nam om onze verhalen te lezen. Van dat harnas was na die maand niets meer over.

Nog leuker werd het toen ik voor mijn eigen man een feestje aan het voorbereiden was voor zijn 30^e verjaardag. In de rol van Jambers (je weet wel die Belg) heeft Jos zich opgeofferd om een eigen gemaakt filmpje in te spreken. En wat deed hij dat geweldig! Het was niet alleen fantastisch goed, maar het plezier straalde er ook nog eens vanaf.

Een bedankje ‘en public’ is daarom op z’n plaats. Dank je Jos dat je zo’n geweldige man voor mijn moeder bent. Ik wens Oom Ferdinand en Ivonne (met een “I”) een prachtig en gelukkig leven toe!

Tot slot wens ik ieder die dit boek in handen krijgt de verwondering toe bij het lezen van de verhalen. Dezelfde verwondering die ik heb ervaren bij het leren kennen van de persoon die achter deze verhalen schuilgaat.

Van de **bonus**dochter,
Daniëlle van Harn

Oom Ferdinand

De schrijfsels en verhalen van Oom Ferdinand zijn gegrepen uit het leven van een oom zoals iedereen er wel eentje heeft. De oom die altijd wel wat gekke meemaakt. Waar altijd wat mee is. En die dat graag met een lach en een knipoog deelt. Of er zelfs een rijmpje over maakt.

Oom Ferdinand neemt het niet zo nauw met literaire hoogvliegerij. Hij wil gewoon vermaken. En vermaakt in de eerste plaats duidelijk zichzelf in het schrijven en herbeleven van het leven, met al zijn ups en downs. Zo biedt Oom Ferdinand in dit derde werkje van zijn hand een gezellig bijeen geschreven allegaartje alledaagse belevenissen. Het zal je Oom maar zijn!

Dennis Schutijser

Beste lezers van dit literaire werk.

Mij is gevraagd een kort voorwoord te schrijven en dat doe ik dan ook, gedreven als ik ben, met enige kennis van zaken.

Het is alweer een paar jaar geleden dat ik hem, Oom Ferdinand, onze schrijver, ben tegen gekomen.

Zoals u wellicht weet is deze man, een spreekwoordelijke man van 12 ambachten en 13 ongelukken.

Ik zal u de details besparen van deze 25 onverkwikkelijke tijden mans leven, alhoewel daar ook verlichtende zaken te melden zijn, maar wellicht zal hij zelf u daar later nog over informeren middels een nieuw epos.

Edoch in één van die ambachten, een waarlijk ambacht waarin getracht werd mensen te vervoeren van punt A naar punt B in de snelst mogelijke tijd,

heb ik Oom Ferdinand ervaren als een prettig persoon, soms licht gestoord, maar aangenaam om bepaalde gesprekstof mee uit te wisselen.

Al gauw groeide een vriendschappelijke band, die op de dag van vandaag nog steeds bestaat.

En met volle teugen geniet ik op de dag van vandaag van zijn literaire meesterwerken en besef ik dat hij ons één groot goed achter laat.

Het kunnen lezen van zijn hersenspingsels.

Ik wens u, beste lezer, veel leesplezier toe met dit verslindende werk.

Neef Adriaan

BUREN EN KNIJPERS

Sinds enige tijd wonen er boven mij nieuwe burens. Vooraf vreesde ik het ergste. Pa en ma met twee kleine kinderen. Hun appartement is hetzelfde als het mijne, met 1 slaapkamer. Dus hoe ze dat doen weet ik niet.

Toch bleek mijn vrees ongegrond. Geen bonkende herrie boven mijn hoofd, geen of nauwelijks rennende kinderen etc. Alleen pa heeft een wat duistere hobby denk ik. Bij nacht en ontij, maar soms ook overdag, hoor ik af en toe een ritmisch dof geklop van boven.

Het kan natuurlijk zijn dat het echtelijke bed een te kort pootje heeft, of pa leert djembe spelen. Enfin, ik ben er nog niet achter en echt hinderlijk is het zelden.

Ma heeft ook een hobby. Iets te vaak en iets te onverwachts gaat ze aan de slag met vele emmers water, om haar balkonnetjes te schrobben.

Nu valt het meeste water langs mij heen naar beneden in de tuintjes. Toch krijg ik heel wat vocht om de oren als ik blijf zitten.

Och, ook dat kan ik nog aanvaarden.

Gisteren echter kwam ik er achter dat zij het gebruik van wasknijpers helemaal niet kent.

Hoe ik dat nu weet? Nou, moet je horen.

Laat in de ochtend, ik was me aan het voorbereiden voor een powernapje, ging de deurbel.

Ik opende de deur en daar stond een van mijn buurjongetjes.

Een drie turven hoog bruin menneke, grote ogen, nog weinig melkgebit over en een reuze snottebel bungelend terwijl hij aandoenlijk omhoog keek en me zwaar slissend vroeg,

‘Meneer, mijn mama heeft gefalle....er isss, er ligt mijn bloessje op wasslijn meneer. Mag ik even pakke meneer?’

Een volle seconde zag ik voor mijn geestesoog mijn zwaargebouwde buurvrouw hulpeloos deinend op mijn waslijnen.

Daarna keek ik het kereltje aan, en met het oog op de bijna vallende bel zei ik vriendelijk en lachend dat ik het bloessje wel even zou pakken. Voorzichtig sloot ik de deur voor zijn natte neusje en haalde het gevraagde van de lijn. Tevreden stooft het kereltje weer naar boven.

‘Leuk ventje.’ dacht ik nog en begaf me weer naar mijn gerieflijke bank.

Het was mij niet gegeven. Binnen een half uur stond hij nog drie keer, met vervaarlijk wiebelende snottebel, voor mijn deur.

Twee shirtjes en een korte broek later gaf ik hem een zakje wasknijpers mee, voor mama.

Een beetje een grapje met een boodschap, hoopte ik.

Vijf minuten later weer die bel.

‘Godsamme, blijft dat zo.’ Met die woorden huppelde ik de gang in en deed de deur weer open.

Oeps, daar stond dubbeldikke mams, met de kleine schuin achter haar, brede lach en...een schoon neusje. Zij stond wat wijdbeens, de ene hand in haar zij en een zakje wasknijpers in de andere. Ze keek me aan met een naar ik dacht onheilspellende blik.

Ter verdediging hief ik voor alle zekerheid een van mijn krukken een beetje van de vloer maar dat bleek helemaal niet nodig.

Met een melodieuze stem verontschuldigde zij zich voor de overlast en bedankte me daarna voor het cadeautje met de vraag waar die voor dienden.

Verbaasd begon ik haar omstandig het gebruik en de werking uit te leggen. Daarna bedankte ze me nog eens hartelijk en lachend en we namen afscheid.

Dat lachen en een twinkeling in haar donkere ogen deden me vermoeden dat ze mij misschien een tikje in de maling nam.

Goed gevoel voor humor dus. Altijd leuk.

Overigens vond ik na haar vertrek de snottebel op mijn deurmat. Gelukkig, het mannetje was zijn last kwijt.

DICK BOSCH IN HET BEJAARDENTEHUIS

‘Mijnheer Bosch....mijnheer Bosch..’

Den paniek en ontsteltenis in den stem deed Dick Bosch kwiek overeind komen. Vastberaden greep hij den handvatten zijner ‘Elephantje’ rollator en strompelde zo snel mogelijk naar den voordeur, om deze te openen.

Bij dezen actie viel zijner buurvrouw bijkans letterlijk met den deur in zijner aanleunwooning.

‘Ach, buurvrouw Huilebalk...rustig nu toch.’

Onder dien woorden hielp Dick, met wat moeite, zijner ietwat stevig gebouwde buurvrouw overeind.

‘Zegt u maar Agaat, mijnheer Bosch.’ Antwoorde zij koket, hem daarbij schalks aankijkend.

Daar zij enigszins loenste kwam deze schalkse blik terecht bij de schuin achter Dick staande Friesche staartklok, dewelke daaronder natuurlijk verblikte noch verbloosde.

Den vergeetachtigheid van Agaat Huilebalk was reeds legendarisch in huize ‘Zonneweelde’, dus ook bij onzer scherpzinnige hoofdpersoon.

‘Wat verschaft mij den eer van uwer bezoek, mijn besten Agaat?’ vroeg Dick vriendelijk.

Heel even keek de aangesprokene hem niet begrijpend aan. Toen plotseling kwam zij weder bij zinnen....

‘Oh hemel ja....ach mijnheer Bosch, er is iets vreselijks gebeurt.....Onzer kok, den heer Herman den Zijker is....dddood. Vermoord, denk ik.’ Bibberend keek zij Dick aan.

‘Hebt u hem gezien dan, Agaat?’

‘Jawel, mijnheer Bosch. Zoals u wellicht weet verricht ik vrijwilligerswerk voor Herman.....ik bedoel den heer den Zijker. Ik had hedenmorgen versche paddenstoelen geplukt en wijl ik deze den keuken in bracht, zag ik den kok liggen op den grond, in eener grooten plasch bloed. Oh oh, het was afschuwelijk mijnheer Bosch.’

‘Dick’

‘Ja, maar dat was hij immers altijd al?’ zei Agaat niet begrijpend.

‘Nee Agaat, ik bedoel zeg maar Dick, mijn voornaam.’

‘Ja, mijnheer Bosch’ kwam het gediensig antwoord.

Den aangesprokene zuchtte eens en vervolgde toen....

‘Zullen wij dan maar eens den keuken met een bezoek vereren?’

Angstig keek mevrouw Huilebalk Dick aan, edoch zij knikte

instemmend en beiden verlieten den wooning van den heer

Bosch. Zij met haar stokken en hij kordaat achter zijner rollator.

SCHRIJVEN EN BEKLIJVEN

Schrijfveressen en schrijvers in Nederland,
schaar U allen aan mijn zijde.
Bekijk uzelf van alle kant,
en laat U niet verleiden.

Een aardigheidje met de pen,
kun je praten dan kun je schrijven.
Maar zo ik iets zeer zeker niet ben,
is een schrijver die zal bekliven.

Een hobby slechts als suikerzakjes,
of sigarenbandjes sparen.
Om dan na het schrijfwerk strakjes,
je gebroddel te bewaren.

En daar dan weer een boekje van,
voor een handvol lieve mensen.
Trots met 'kijk eens wat ik kan',
dat wil ieder zich wel wensen.

Bedenk alvorens u nog hoger gaat,
hoogmoed komt vaak voor de val.
Kijk goed in de spiegel waar U staat,
en geef toe, U kunt geen bal.

ARENDSVEDER EN WITTE OOG

HET SPOOKSTADJE DAT GEEN NAAM MOCHT HEBBEN.

‘Kijk eens in de verte, mijn broeder’ Met die woorden draaide Bob Stanhopeloos zich half om in het zadel en keek zijn vreemd uitgedoste metgezel aan.

‘Ugh’ antwoordde deze veelbetekenend en schudde zijn hoofd, waarbij de sneeuwwitte ganzenveer driftig mee schudde.

‘Ach, ik vergeet wel eens dat je bijna niks ziet door de staar, mijn broeder. Volg mij, ik zie een klein stadje liggen.’ zei Bob, wijd en zijd beroemd onder de naam ‘Arendsveder’ Hij kon namelijk heel goed zien, een eigenschap die vaak goed van pas kwam tijdens zijn avonturen met de trotse volbloed Apache indiaan Ka-bleng, wat zoveel betekende als ‘Hij die tegen elk object aan loopt.’

Arendsveder gaf zijn vurige Arabier genaamd Mubaraktief de sporen en galoppeerde richting de negorij die hij in het vizier had, onmiddellijk gevolgd door Witte Oog op zijn al even vurige pony, die soms wel en soms niet luisterde naar de naam ‘Trekker’ Dichterbij komend bleek al gauw hoe klein dit stadje was. Enkele huizen, een saloon annex hotel en een doe het zelf kruidenier. De stoffige winkel waar werkelijk alles te koop was, werd gerund door Steven Inkel, een man op leeftijd die men ook nog eens tot hulpsheriff had uitgeroepen.

Deze Steven leunde tegen een scheefstaand bord aan, en keek met geknepen ogen naar de naderende ruiters. Jarenlang geplaagd door verstoppingen waren zijn ogen op een dag in deze stand blijven staan.

Arendsveder en Witte Oog kwamen dichterbij en reden uiteindelijk stapvoets tot vlak voor S. Inkel.

‘Hallo vreemdelingen’ sprak hij, daarbij licht tegen zijn hoed tikkend.

Arendsveder tikte terug, uiteraard tegen zijn eigen hoed, en bekeek het schuinstaande bord waar de winkelier tegen leunde.

‘Hi vriend, mijn naam is Bob Stanhopeloos en mijn vriend hier heet Ka-bleng’

‘Ugh’ zei deze beleefd en tikte tegen zijn veer aan.

‘Steven Inkel, aangenaam. Wat voert jullie hierheen mannen?’

‘Wij vroegen ons af hoe dit aardige stadje heet Steven.’ Hierbij wees Bob op het bord waar alleen op stond ‘36 inwoners’

‘Wij zijn zo klein, het mag geen naam hebben.’

‘Ach, je kunt het toch altijd nog ‘Smallville’ noemen, of ‘Littletown desnoods.’ zei Bob enigszins vragend.

‘Nee vriend, je snapt het niet. De regering heeft verordonneerd dat het te klein is om echt een naam te hebben, vandaar.’ zei de winkelier nu geamuseerd.

‘Ugh’ kwam er nu verbaasd uit bij Witte Oog, vlak langs Arendsveder in de verte kijkend.

‘Wat zegt hij?’ vroeg dhr. Inkel nu, en keek daarbij Bob Stanhopeloos vragend aan.

‘Ugh’ antwoordde deze beleefd.

‘Wat betekend dat?’ vroeg Steven nu ietsje ongeduldig.

‘Dat deze regering er blijkbaar niet tevreden mee is om de indianen allemaal uit te roeien maar dat ook de kleine stadjes het moeten ontgelden, net zoals het landschap, de bizons en de zeldzame rammelaarslangen en de woestijnvossen.....’ Oef kwam Witte Oog ertussen.

‘Sorry prairiewolven. En dat het een grote schande is, punt.’

‘Oeff’ zei Witte Oog nu verontwaardigt.

‘Sorry, geen punt, uitroepteken.’ zei Bob Stanhopeloos er kortaf achteraan. ‘Lastige taal hoor, dat Apachtigeriaans’

‘Als ik jullie was, vriend, dan liet ik dit stadje links liggen. De meeste bewoners hebben het niet zo op roodhuiden en vrienden van de roodhuiden’ meesmulde dhr. S. Inkel nu, en spooog met een fraaie boog zijn pruimtabak precies tussen de voorbenen van Arendsveders edele paard.

‘Maakt ons niet uit, we zoeken wel verder naar een stadje met een naam’ zei deze toen schamper.

‘Verrek, praat jouw paard?’ vroeg de verbaasde Steven nu.

'Nee, knaap, dat zei ik' en met die woorden wendde Arendsveder zijn paard, evenals Witte oog. Tezamen, druk pratend reden ze met een wijde boog om het naamloze gehucht heen.

'Ughe ughe'.....kwam Witte Oog.

'Oef oef' (je moet wat minder vredespijpen roken) lachte Arendsveder nu.

'Ugh oef' (kijk naar jezelf, bleekmiddel) antwoordde zijn kompaan.

'Oef ugh ugh' (en maar zeggen dat de blanken de indianen uitroeien, hahaha)

Nu schoot ook Witte oog in de lach en schaterend reden beiden de ondergaande zon tegemoet.

Op weg naar het zoveelste avontuur.

De avontulen van
KLUIFJE IN AFLIKA.
(Chinese uitgave)

‘DUIZEND BLOMMEN EN GLANATEN’ Galmde het dool
de tuin van het landgoed van pofessol Zondelbloem.

‘Meent u?, nochtans dacht ikzelf dat het in Aflika was.’
antwooldde de pofessol.

Kapitein Kapstok liep lood aan.

‘Veldolie, stuk pendelende onbenul, dat zei ik immels. Hij
wendde zich met een wanhopige blik naal de schatelende Kluijfe,
die even veldelop aan een tafeltje zat, tezamen met den
gebloedels Yab en Yum Jassess.

‘Ach kapitein, maakt u toch niet zo dluk, u weet toch leeds jalen
dat den goede pofessol stokdoof is.’

De aangesplokene liep nu hoodschuddend bij den pofessol met
zijn pendel weg en voegde zich bij de andele helen.

‘Sakkelloot, ik kan el maal niet aan wennen’ meesmuilde hij in
zijn baald, en nam zijn pet af, legde die keulig naast de twee
bolhoeden op tafel, schoof toen aan en nam plaats.

‘Neem een kopje thee, mijn beste’ splak nu dhl. Yam Jassess.

‘Ik zou el zelfs aan toe voegen, neem een kopje thee, mijn beste.’
zei nu Yum Jassess el achtelaan.

Den kapitein hief nu beide almen in de lucht en lichtte het woold
tot beide met een gemene glijns;

‘Welja helen, geeft u mij maal twee koppen thee, alvolens ik
geheel van de kook laak.’

‘Denk om uw bloeddruk kapitein.’ glimlachte Kluijfe nu en boog
zich wedelom ovel de kaalt, die vool hem op tafel lag.

‘Ja, maal jonge vliend, het gaat ook een hele toel wolden met zulk
een bemanning op avontuul.’ zei de kapitein nu licht wanhopig.

‘Och, wij hebben toch leeds vool hetele vulen gestaan, dankzij
uw schlandelheid en moedige optleden?’ wiclp Kluijfe hem nu
toe, telwijl hij de net aan komen lopende witte telliër ovel de kop

aaide. ‘En we hebben ook nog de dappele Floppie als bemanningslid aan boord. Kom nu mijn besten kapitein, wat meel optimisme glaag.’

‘Gij hebt, zoals zo vaak., gelijk jonge vliend.’ Splak kapitein Kapstok nu al een stuk vlolijkel, niet weinig gestleeld dool de complimenten van Kluijfe. Deze stond nu op en zei, ‘Ik ga mijn nieuwe plus-foul aantleken en neem den goede pofessol mee naal binnen, dan kunnen wij aanstonds veltleken.’ Kluijfe liep nu naal Pofessol Zondelbloem, na gekeken dool den kapitein ‘Wat is het toch een dappele en stluise jongen, met zijn stoele oolbelletje en in zijn loze ovelhemd.’

Toen dlaaide hij zich weel tot den helen Jassess, en haalde een fles uit den binnenzak van zijn schallakenlode jas. Deze belandde met een klap op tafel.

‘Zullen wij ons avontuul stalten met iets stelkels, helen?’ zei hij nu opgewekt.

‘Een goed idee, kapitein.’

‘Ik zou el zelfs aan toe willen voegen, een goed idee kapitein.’

De theekopjes tot de land volgeschonken welden geheven.

‘Ploost mannen.’

‘Ploost’ kwam het van Yab

‘Ik zou zelfs willen zeggen....ploost.’ sloot Yum af.

SECRET
EXCUSEER, MOET ZIJN DECREET

(In pluralis majestis)

Wij, Willem van Pils, nee sorry, van Oranje Nassau hebben moeten vernemen uit de courant dat wij (ik dus) veel te weinig aan God doen.

Volgens ene K. van der B., voorzister van de PKN kan dit niet langer door de beugel.

Aangezien wij onze mateloze populariteit beslist niet willen verliezen, niet alleen bij de topsporters maar ook niet onder het plebs, hebben wij samen besloten in het vervolg Gods naam wat meer te gebruiken.

Wij blijven immers wel goedgevolvig en wij denken mede te kunnen spreken namens onze gemalinnen Maxima's.

We zijn dan misschien een beetje dom maar we zijn zeker niet gek, godverdomme.

Dus mocht u ons godsamme tegenkomen en wij onthouden ons godallemachtig van het gebruiken van de naam van de Heer, godnondeju, spreekt u ons dan godverdomme wel aan ja.

Godzalmekrakepitten, wat een gezever trouwens van die Protesterende Kristenezielen van Nederland. Die van der Broeke zal toch geen familie zijn van die godvergeten randdebiel R. v.d.

Broeke? Die zogenaamde helderziende die met bril nog minder kan zien dan wij als we te diep in onze glazen kijken.

Godvergeme, wat een akelig stuk protoplasma is dat zeg.

Godver, we zijn weer lekker bezig.

Wij wensen alle Nederlanders en ook dominee K nog een prettige tijd onder ons bewind en tot het volgende decreet. (alle haren van mijn postcodeloterijfiets)

God, wat een zootje, hahaha.

Proost.

GEBRUIKSAANWIJZING (voor den origineele Japansche parasol)

Benoodigdheden;

1 grijsjarige man van middelbare leeftijd. (bij voorkeur kreupel)

1 vrouw van niet langer dan 1,59 meter.

1 krukje.

Werkwijze fase 1;

Men bekijke eerst den bamboe paal met rieten overkapping.

Daarna den bamboe vierpoot, die men van tevoren alvast in elkaar hebbe geschroefd.

Men tille het geheel even op om het looden gewicht te ervaren.

Men constatare vervolgens dat dit geen kattenpisch is.

Dan hijse men den paal verticaal en plaatse men deze in den daartoe bestemde standaard.

Men zegge 1 maal godverdomme vanwege het gewicht en den lengte van het geheel.

(het geheel is 2,80 meter hoog, gelijk den maximale hoogte van het balkon)

Werkwijze fase 2;

Men neme plaats naast den para.

Men schuive den om den paal bevestigde bamboe kooker omhoog, en late deze meteen weer zakke.

Den aangebrachte katrollen en touwen zullen nutteloosch blijke.

Men zegge twee maal godverdomme vanwege de loeizwaare constructie

Bij den tweede poging duwe men den kooker tezamen tot in den nok.

(waarschuwing: uit den nok zal nu een stevige pen aan een touwtje naar beneden vallen, zo mogelijk in het oog van den man.)

Den pen aan een touwtje dient men door een gat te steeken
boven in den nok.

Men wisse het overtollige zweet en zegge drie maal god
gloeiende bij het wederom opduwen van den kooker.

Men kneuze licht den duimen en enkele vingers.

Den man lukke het ten slotte om den kooker voldoende hoog in
den nok te schuiven.

Den vrouw op krukje schuive den pen in het daarvoor bestemde
gat.

Men vervloeke vervolgens den uitvinder van deeze parasol eens
hartgrondig.

Men zij klaar.

Werkwijze fase 3;

Men zage den bamboepaal korter.

Men neme plaats onder den parasol.

Men geniete van den welverdiende schaduwrijke plek.

Men verzorge den opgelopen verwondingen.

Men hoope dat men den para de geheele zomer kan laten staan.

Veel plezier met uwer nieuwe aanwinst.

DE ZWARTKIJKERT.

Bestaan die eigenlijk nog, zwartkijkers? Jazeker lieve lezers. Ondergetekende kan er wat van hoor. Natuurlijk door de omstandigheden maar ook door mechanische en elektronische abnormaliteiten.

Is het niet mijn laptob, dan tob ik zelf wel. Over mijn beruchte 10 kilo wegende schoottoppunt heb ik het al eens eerder gehad.

Een volstrekt onbetrouwbaar stuk techniek met een geheel eigen wil. Nou ja, de keren dat hij het wel doet zijn er ook, en ik ben niet zo weggooierig. Bovendien kan ik gehecht raken aan de gekste dingen. Ga even met me mee naar die goeie ouwe tijd. Ik zal zo'n 20 jaar geweest zijn en dol op modellen bouwen. U kent ze vast wel, die plastic bouwdoosjes waar je dan de fraaiste vliegtuigen, tanks, poppen en wat al niet meer uit kon knutselen.

In mijn gewelddadige periode was dat voornamelijk oorlogstuig en minuscule soldaatjes.

En dan zo realistisch mogelijk schilderen. Jawel, ook die manschappen.

De uitdaging voor mij was elk individu een ander uiterlijk te geven. Let wel, ik heb het over de gezichtjes. Met een penseel waar nog 1 haar aan zat wist ik zelfs de oogjes inclusief pupillen te vervaardigen.

Per figuurtje was ik al gauw een of twee uur bezig.

Het mooiste was om deze figuurtjes met tanks en landschap om te toveren in een diorama.

Een intens moeilijk karwei, maar na afloop kon ik wel van genieten.

Kort helaas, want het mooiste komt nog. Zo'n diorama werd dan voorzien van strategisch weggewerkt vuurwerk, waarna de hel losbrak op mijn kamer na het aansteken daarvan.

Een hele minuut genoot ik dan van de opvliegende poppetjes en de uit elkaar spattende tanks.

Vaak ademloos bekeken door mijn jongste broeder.

Pa en Ma waren er minder gecharmeerd van. Bij mij moest alles de lucht in of in de fik.

Zorgenkindje? ja misschien een beetje.

Met de aanschaf van een prachtige bouwdoos van een Mustang (vliegtuig) is meen ik de basis gelegd voor mijn soms zwarte kijk op alles en nog wat.

Deze Mustang nu was van doorzichtig plastic. Voorzien van allerlei bewegende delen. De propeller draaide, het landingsgestel kon in en uit geklapt. Het vliegtuig rustte op een sokkel met daarin de batterijen en de mechanica. De uiterst fragiele onderdeeljes vroegen om precisie bij het lijmen en bevestigen. En zo precies was ik helaas niet. Bij de montage van het landingsgestel brak een cruciaal onderdeelje in stukken. Weer lijmen lukte niet.

Mijn model had geen waarde meer voor me. Het geheel werkte gewoon niet. Hup, in de prullenbak.

Het zat me toch niet lekker en een week of wat later dezelfde doos gekocht. Alles ging goed, tot het landingsgestel. Jazeker, hetzelfde onderdeelje brak weer. Ook in de prullenbak.

Koppig als ik toen was later nog eens dat vermaledijde model gekocht.

U mag drie keer raden wat er gebeurde.

Compleet over de rooie deze keer het onaffe vliegtuig fijn gestampt en toen pas weggegooid.

Het is helaas nooit meer goed gekomen met mij. Cynisch, wantrouwend en zwartgallig vaak ga ik sindsdien door het leven. Voor altijd getraumatiseerd lijkt het ook wel of sindsdien alle mechanica en elektronica me regelmatig in de steek laat.

Een zelfgebouwde afstands bestuurde boot overleefde zijn maidentrip niet en zonk met een vrolijk geblub naar de bodem van een vijver.

Een televisie kleurde spontaan alleen nog maar groen.

Elke computer heeft bij mij een levensduur van ongeveer twee jaar.

Diverse auto's vlogen spontaan in brand bij mij.
En zo kan ik nog wel een tijdje doorgaan.

Nu ben ik toch zo blij met mijn geliefde. Op haar plaatje na geen
mechanica aan boord. Alles verder van vlees en bloed.
Kijk, en daarom weet ik dat het goed zit tussen ons. Ik kan niks
verprutsen aan haar, geweldig toch?

EEN BEETJE VERTIEFD.
(Een beetje verliefd door A. Hazes)

Toen ik naar je keek, dacht ik van de week,
jee, wat was ik lang alleen.
Ik voelde mij lang stuk, voortbewegend met een kruk,
ik verlangde naar een vrouw, hier aan mijn zij.
Ja, ik denk nog steeds, ik was er geweest,
ik was het goed zat, echt in de war.
Ik vroeg help je mee, dat deed jij voor twee,
toen je troostend naar me keek, werd ik zo week.

Een beetje vertiefd,
ik was een beetje vertiefd.
Als ik wist wat jij toen dacht,
had ik nooit zo lang gewacht.
Ik ging steeds meer van je dromen.
Ik ben beter en zo blij,
onze droom gaat nooit voorbij.

En nu allebei, staan we zij aan zij,
eenzaam leven weg, en komt nooit terug.
Glas nog lang niet leeg, toen ik in de gaten kreeg,
samen zij we oh zo blij, we zij nooit alleen.

Een beetje vertiefd,
ik was een beetje vertiefd.
Als ik wist wat jij toen dacht,
had ik nooit zo lang gewacht.
Ik ging steeds meer van je dromen.
Ik ben beter en zo blij,
onze droom gaat nooit voorbij.

HEERLIJK HELDER ZIEN

U kent ongetwijfeld die briefjes die men met regelmaat in de brievenbus krijgt. Niet zelden afkomstig van een Afrikaanse helderziende.

Toen geluk nog heel gewoon was voor mij gooide ik zulks altijd meteen ongelezen in de prullenbak. Als je niet eens kunt 'zien' dat er achter een brievenbus een gelukkig mens woont, nietwaar?

Edoch...enige tijd geleden alweer, ik bevond me weer eens in een diep dal, dacht ik wel eens wanhopig waarom ik geen briefjes meer kreeg van het Afrikaanse gilde.

De reguliere geneeskunde en psychologie wist met mij geen raad en ik stond open voor werkelijk alle alternatieven zoals daar zijn o.a. theebladeren blazen, poep lezen, iris of hand prikken. Kortom, niets was me te gek op dat moment.

Tot mijn stomme verbazing, juist tijdens zo'n sombere overpeinzing, vond ik een boodschap van professor Bobo, op de deurmat notabene.

Ik had veel pijn, was eenzaam, had suïcidale neigingen, geen geld, geen geliefde etc.

En laat dat nu allemaal op de boodschap van die professor staan. Dat kon geen toeval zijn. Hier moest gewoon sprake zijn van helder 'zien'.

Toen ik ook nog las dat de prof 100% resultaat haalde, in binnen en buitenland, was ik helemaal om. Tijd voor actie en ik greep enthousiast de telefoon.

Tijdens het wachten zag ik mijn zonnige toekomst al voor mijn geestesoog verschijnen.

Mijn gepeins werd onderbroken door een donkere sonore stem, met een onmiskenbare Afrikaanse tongval.

'Eethuis Coco, zegt u maar.'

'Oh...eh...ik.. ik zocht eigenlijk professor Bobo?'

'Ja...is ook Bobo.'

'Ah..goed...uh professor Bobo?'

'Ja ja, ik professor Bobo'
 'Juist...eh, ik wilde als het kan een afspraak maken.'
 'Afspraak?'
 'Als het kan, voor uhm.een consult.'
 'Is goed, hoeveel personen?'
 'Nou, eh..voor mij alleen eigenlijk.'
 'Oh, is goed. Jij kip?'
 'Ik...n nee nee, ik wil niet eten, ik wil een consult'
 'Ah, is goed.....'
 '.....Hoe eh gaat dat dan, zo'n consult?'
 'Goed, goed. Jij moesappel bij?'
 'Moesappel?? Bent u nou professor Bobo of niet?'
 'Jaaaa, wereldberoemd ik.'
 'De helderziende.?'
 'Jawel, mama ook en oma ook, allemaal cleer vojante.'
 'Fijn, dus hoe spreken we af?'
 'Sla bij?'
 'Sodeju man, kun je mij nou een consult geven of niet?'
 'Misschien, misschien. wanneer jij komen?'
 'Kunt u niet bij mij komen dan?'
 'Nee nee, niet bezorgen, alleen afhalen hier.'
 'Godverdee, halve gare, barst maar met je consult.'
 'Ah, is goed. Niet vloeken blanke gek.'
 'WAT? Ik kom wel ff naar je toko toe, hufter.'
 'Ja ja, prima....patatje oorlog bij?'
 'Je krijgt een oorlog van me, zeker weten'
 'Ah...en jij krijgen mooie vrouw, voor straf.'
tuut tuut

Hij had opgehangen. Ik was woest maar moest er eigenlijk ook wel een beetje om lachen.
 Ik ben niet gegaan natuurlijk, helemaal genezen van die onzin.
 Maar nou komt het gekke....enkele weken later kreeg Bobo en/of Coco gelijk.
 Laat ik nou kennis krijgen aan een mooie vrouw.
 Ik ben alweer helemaal om. Ga misschien toch nog eens bellen.
 Ja...om alsnog te bedanken en even een tafeltje reserveren voor twee. Gezellig

EI ALLERGIE

Zo ruwweg halverwege mijn leven
en over het algemeen wel blij.
Begin ik steeds meer prijs te geven
Zo ook mijn allergie voor Y.

Yootha, Yora, Yfke Yoko
Ze kwamen allemaal voorbij
Pukkeltjes en rode ogen
Door mijn allergie voor Y

Yasmina, Yara, Yolanda, Yvet
De juiste zat er steeds niet bij
Kriebelhoest en rooie plekken
Door die allergie voor Y

Juist toen ik dacht ik stop met hopen
Geschikt mijn lot, kwam zij en zie
Ze wilde heel graag met mij lopen
Lieve Ivonne, met een ie.

HEKKERS EN ALUHOEDJES

Werd je vroeger door je ouders in de gaten gehouden, en later door je familieleden en/of goede vrienden, en vaak voor eigen bestwil, heden ten dage is de afschuwelijke waarheid dat je nog steeds en meer en meer in de gaten gehouden wordt.

Helaas niet meer voor eigen bestwil maar voor hun slechtwil. Mocht je in een grijs verleden nog geen achtervolgingswaanin hebben dan krijg je dat nu vanzelf wel.

Alvorens ik mijn pc opstart bekijk ik al met enige argwaan de computer, onder het toetsenbord en achter de monitor. Dan voor de zekerheid onder mijn bureau en pas als alle seinen op groen staan druk ik op de knop, waarna ik natuurlijk zorgvuldig mijn vingerafdrukken weg veeg.

Ja, je weet het toch niet?

Zonder je toestemming wordt je al tijden lang gefist (met ph) men tracht je te misleiden, verleiden en om te leiden.

Virusscanners maken overuren, vuurmuurtjes zijn een absolute vereiste.

Zomaar even gezellig surfen op het internet is er niet meer bij. Voor je het weet surf je zo in criminele handen en kun je verplicht worden eerst een bedrag over te maken naar een zogenaamde beveiligiger, anders doet je apparatuur het niet meer.

Letterlijk alles kunnen ze tegenwoordig hekken. Ik zit al jaren voor alle zekerheid met een zelfgemaakt aluhoedje achter mijn bureau. Sterker nog, soms zet ik hem zelfs op meteen als ik uit bed stap. Je weet maar nooit, toch?

Zo'n hoedje is trouwens erg kwetsbaar en aan slijtage onderhevig. Ik maakte ze zelf van de beste kwaliteit alumuuminiumfolie, maar het blijft dun spul hoor.

Nu heb ik bij Bol.com een doos echte hoedjes besteld. 1^e kwaliteit gewalst am....spul. Gaan een leven lang mee volgens de gebruiksaanwijzing. (twee bladzijdes slechts)

Ja, ik wapen me tegen al die cybercriminelen. Maar je blijft aan de gang, hoor.

Hebben ze verdorie weer wat gevonden. Men schijnt in staat te zijn je webcam te besturen en je te begluren, zonder dat je dat weet!!

Dus heb ik vanmorgen ook een loden regenjas besteld. Wel wat zwaar maar je blijft absoluut onzichtbaar. En... heb ik, om helemaal zeker te zijn, een foto van mijn in oorlogskleuren geverfde mismaakte voet voor mijn cammetje gehangen. Ik werd er zelf een beetje misselijk van dus echt effectief.

Hahaha, ik zal ze krijgen hoor.

Mijn bankrekeningen heb ik zelf leeggeroofd, mijn mailprogramma zo ingesteld dat elk bericht als ham gezien wordt en meteen in de prullenbak verdwijnt.

Welnu, laat ze het maar proberen hoor. Ik posteer me achter mijn bureau, rubber handschoenen aan, looie jas, mijn hoed op en voor alle zekerheid mijn zonnebril. Kom maar op tuig, ik ben er klaar voor.

Gelieve dit bericht fluisterend te lezen en meteen daarna op te eten. Zekerheid voor alles.

Kop hieps,
dingetje. (u weet wel)

HYSTERISCHE GESCHIEDENISLES.

Opletten klas, allemaal tegelijk zo monotoon mogelijk opdreunen. Ik, meester Josephus, noem de jaartallen en jullie vallen daarna in elkaar.

Allemaal klaar?

JA MEESTER!!

1355

SLAG BIJ DWINGELOO.

1480

BOERENoorlog in
GASSELTERBOERVEENSCHMOND.

1521

OESTGEESTS VERZET.

1610

BONNEFOOI BIJ DOKKUM VERDWAALT.

1789

AJAKKES VERSLAAT FIJEMOORD.

1800 tot 1803

TACHTIGJARIGE OORLOG.

1844

HUH?

1845, sorry klas.

KONING WILLEM DE KRANKZINNIGE OMGEKOMEN
IN DELFT.

1845, twee weken later.

BALZAC GERARDS IN ASSENDELFT GEARRESTEERD.

2014

OP 9 MAART ZIT MEESTER JOSSEpus...

Ietsje zachter klas!

Op 9 maart zit meester Josephus voor de eerste keer te feestboeken op zijn melkweggetje.

Op zijn balkonnetje, hahahahaha.

Nog wat rillend (in de schaduw) maar zeer tevreden, linkerpoot omhoog, helemaal gelukkig zitten te wezen. Kom maar op allemaal. Wie doet me wat.

Een fijne dag verder,

kop hieps.

and don't forget;

'ONE SWALLOW DOESN'T MEAN CHOKING THIS
SUMMER'

DE PARALULLE WERELD

Wetenschappelijk helemaal niet bewezen, en toch bestaat het. Naast onze wereld bestaat een paralulle wereld. Daar speelt zich alles precies af als hier, met dien verstande dat het leugenachtige en oeverloze gelul er achterwege blijft. Met de vreemdste resultaten.

Zie de voorbeelden hieronder.

Merkwaardig fenomeen, niet?

‘Dit informatienummer levert u circa 10 cent per minuut op.’

‘Ober!’

Ik wenkte en de aangesprokene hield de pas in en keerde zich met een brede glimlach tot mij.

‘Dag meneer, een ogenblik mijn collega komt zo bij u.’

Hij wierp een snelle blik door het restaurant en keerde zich ten tweeden male naar mij toe,

‘Ach, die heeft het zo druk. Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

(brief van het energiebedrijf)

Geachte klant,

U heeft onlangs kunnen lezen dat de prijzen van gas en elektra omlaag gaan.

Wij hebben besloten om de transportkosten, administratiekosten en de precario niet te verhogen zodat uw rekening dit jaar een aanzienlijke daling zal laten zien. Gelieve bijgaand boeket te zien als beloning omdat u al tien jaar een trouwe klant bent.

(van de verzekeringsmaatschappij)

Zeer geëerde heer,

Wij hebben uw schadeclaim van uw tweezits bank ontvangen en hebben besloten tot het volgende,

Aangezien dit een speciaal model bank is van uw gehele bankstel, en wij het schroevlekje wel degelijk zien als forse brandschade,